

Славчо Красински

Гждуларче

Падай, падай, златна шума,
падай въ гжститъ мъгли,
и полекичка по друма
мека черга постели.

Че безъ братче и другарче
и съ премръзнали крака
броди бедно гждуларче
съсь гждулката въ ржка.

Бащина ли кжща дири,
та на пжтъ и кржстопжтъ
съда кротичко и свир
и сълзитъ му текатъ?

Всичкитъ го отминаватъ,
никой въ домъ го не зове
и свирнята му отвяватъ
есеннитъ вътрове.

А гждулката извива,
сякашъ моли и ридай
за една душичка жива,
тръгнала по чужди край.

Тъй замръква то по друма
съсь разплакани очи —
падай, падай, златна шума,
и сирака оплачи.